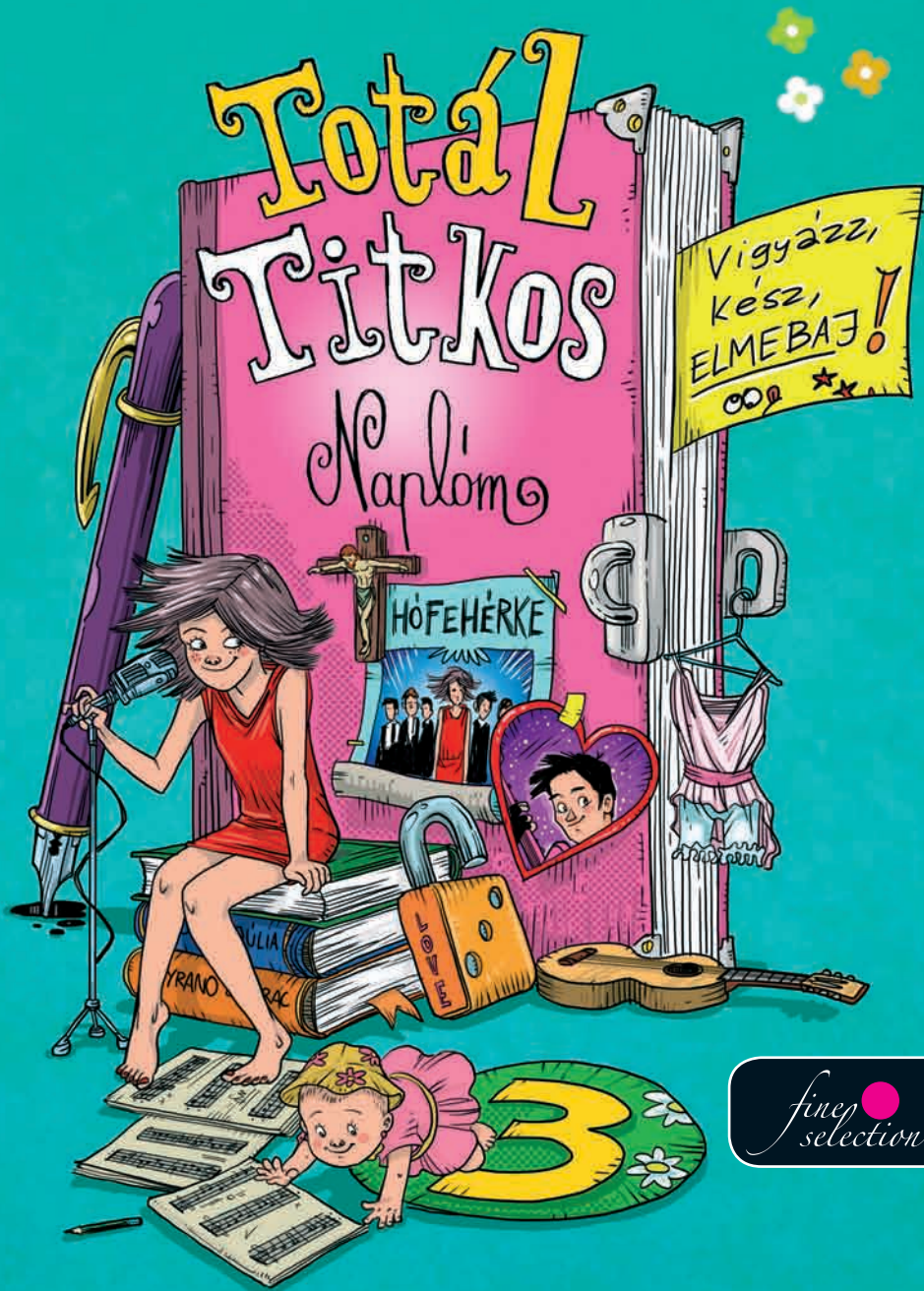

Marie Desplechin

Totál Titkos

Naplóm

fine selection

Marie Desplechin

Totál
Titkos
Naplóm **3.**

Vigyázz,
kész,
ELMEBAJ!
OOO ★★

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Véronique Djabrinak és Margot Bravinak

OKTÓBER

Kulturális barangolások és hasonló dögunalmak

Október 2.

– Tessék rendet rakni a szobádban!

– Miért?

– Mert én azt mondom.

– Jó, de még miért?

– Azért, mert ha te nem csinálod meg egy órán belül, magam vágok rendet.

– Egy órán belül? Az kizárt!

– Te tudod, de akkor viseld a következményeket!

Inkább síkálom fényesre a padlót egy fülpuccival, mint hogy hagyjam kutakodni anyát a cuccaim között. Ugyanis betegesen kíváncsi. Fájdalom, de így van. Bármilyen ürügyre lecsap, csak hogy vájkálhasson a környezetében élők magánéletében.

– Ezt nevezed te rendnek?

– Számomra ilyen a rend, és egyelőre ez még az én szobám.

– És ott, az ágyad alatt? A morzsák? A müzlis tál? A penészes joghurtos pohár? A mosatlan tányérok? Egércsalinak szánod őket?

– Nem tehetek róla, hogy folyton éhes vagyok...

Már enni sem lehet nyugodtan, minden lenyelt falatról tudniuk kell. Visszasírom a nagyszüleimnél töltött időket. Bezzeg a nagyi nem turkált volna az ágyam alatt! Beérte némi takarítás-sal, míg én suliban voltam, és senki sem rágódott a témán órák hosszat. Anyának semmi érzéke a diszkrécióhoz. Sem a dolgok bizalmas kezeléséhez. Sem semmihez. Anyának semmihez semmi érzéke, engem pedig csillapíthatatlan éhség gyötör.

Október 4.

Terhességi járvány pusztít felénk. A franciatanárnőt sem kímélte, aki ráadásul súlyos eset, úgyhogy jó időre kivonták a forgalomból. Így most nyertünk egy helyettesítő tanárt. Az illető a kellemes csengésű Closette vezetéknevre hallgat (amúgy Sébastien). Closette. Ennyi. Nincs is több hozzáfűznivalóm. Ezt tuti szándékosan csinálják, csak hogy meg se forduljon a fejünkben gúnyneveket kreálni. Nos, ezt a bizonyos Closette-et majd szétveti az ambíció. Már fel is adott egy egész könyvet olvasásra. Zéró esélyt látok rá, hogy ő is bekapja a legyet.

Sajnos!

Október 5.

Ehetnékem van, amitől rossz kedvem van. Vagy épp fordítva. Valószínűleg ez is a bulimia jele. Nem lehet mindenki anorexiás. Még egy tünet. Már tele van velük a púpom. Ha ez így megy tovább, még az érettségi előtt elpatkolok. Vacak egy dolog, ha az ember még a huszadik születésnapja előtt feldobja a pacskert. Akkor aztán mindenki megbűnhődik, amiért nem használta ki az időt, amíg még itt voltam. De késő bánat! Nem csak hibáim voltak

ám! Bizony, srácok, gondolatok volna erre előbb! A halál gondolata lehangol. A temetés gondolata viszont felvillanyoz.

Október 6.

Üres a frigó. Üres az ágy alja. Sehol semmi. Leshetik, hogy megegyem az almákat, amik már egy hete poshadnak a gyümölcsös kosárban. Totál fonnyadtak. Mi vagyok én? Egér?

Ha nem kellene elolvasnom ezt a könyvet, bizonyára nem lennék ilyen éhes. Kész gyötrelem ez a kötelező olvasmány! Képtelen vagyok észben tartani, amit elolvastam. Sőt, már a cím észben tartása is komoly kihívást jelent. Újra és újra meg kell nézmem a borítót. Becsukom a könyvet, mire szem elől tévesztem, hol is tartottam, majd órákba telik, mire újra megtalálom. Csupa időpazarlás! *Madame de La Fayette*. Lövésem sincs, hogy lehet ilyen csapnivaló címet adni egy könyvnek. Főleg, hogy a szóban forgó hölgy eddig még fel sem tűnt a színen. Vagy egyszerűen álnév mögé bújt. Végül is, ez sem lehetetlen. A könyveknél sose lehet tudni. A szerző kezében van a döntés. Bármit megtehet. Tekintve, hogy már nem él, érdekli is őt, mit gondol az olvasó! Nekem is könyveket kellene írnom. Akkor aztán bosszút állhatnék. Posztumusz bosszú lenne ugyan, de mégiscsak bosszú lenne.

A negyvenharmadik oldalon tartok, de *Madame Hogyishív-jáknak* még mindig se híre, se hamva. Tisztára, mint a *Hol van Wally?* című könyvsorozatban, csak képek nélkül. Könyörgöm: hol vagy már, La Fayette? Korog a gyomrom. Borzasztóan korog a gyomrom. Ki képes olvasónaplót írni egy olyan könyvről, aminek nincs is főszereplője? Még két óra van hátra vacsoráig. Rendíthetetlenül olvasok. Jó úton haladok, hogy elfecséreljek két órát az életemből. Hallod ezt, La Fayette?

Október 8.

Szuper! Most kezddhetem az egészet előlről. La Fayette nem is létezik. Ő a szerző. Az iromány címe valójában *Clèves hercegnő*. Gonosz egy dolog a szerző nevét nagy betűkkel odabiggyeszteni a borítóra. Mindenki azt fogja hinni, hogy az a könyv címe. Most őszintén: tényleg nem könnyű eldönteni, hogy akkor most Clèves hercegnő és Madame de La Fayette közül mégis ki kicsoda. Előbb kellett volna utánanéznem. Vagy ezer weboldalt találni róla. A régies címe miatt nem is gondoltam volna, de úgy fest, eléggé közismert alkotás. Milyen figyelmes ez a franciatanár! Tény, ha már egyszer olvasásra adja az ember a fejét, szereti, ha valami híres könyvet olvashat. Úgy legalább olyan érzése lehet, hogy ő is a részesévé válik valaminek. Hogy minek, azt nem tudja. Mindenesetre mindig jóleső érzés valami részesévé válni. Most pedig, hogy találtam egy csomó oldalt a mű rövidített verziójával, eszem ágában sincs átbogarászni az egészet. Amúgy is túl hosszúak a mondatok. Mire a végére érek, elfelejtem az elejét. A végén meg úgyis csak összezagyválom az egészet. Az is komoly kihívást jelent, hogy különbséget tegyek a férfiak és a nők között, mindnek olyan hasonló neve van. Senkit sem szólítanak benne a keresztnévén. Arról nem is beszélve, hogy képtelen vagyok elhinni, hogy egy tizenhat éves lány, aki hozzámegy egy búskomor, öreg pacákhhoz, még tovább tetézi a helyzetet azzal, hogy nem mondja meg a vele egykorú, helyes, gazdag, jó körökben mozgó pasinak, aki ráadásul odáig van érte, hogy szereti. Kész sci-fi! És találjátok ki, mire vetemedik ez a tökkelütött nőszemély, hogy egyszerűbbé tegye az életét? Az anyjához fordul tanácsért! Ezen a ponton aztán már tényleg fantasztikus regénybe illő fordulatot vesz a sztori.

Pont az anyjához... Ezzel kihuny a realitás utolsó szikrája is. Leshetik, hogy végigolvassam! Már az is nehezemre esik, hogy Lolát elviseljem, amikor válságban a szerelmi élete, nemhogy még Clèves hercegnőt, meg mindenféle nőket, férfiakat, sőt udvarlókat is eltűrjek.

Pont az anyjához. Biztos csak álmodom!

Október 9.

Még a rövidített változat is megüli az ember gyomrát. Szeretlek, te szeretsz, szeretjük egymást, de a szerelmünknek nincs jövője, mert a férjem az utunkban áll, anyámról nem is beszélve. Bonyodalom bonyodalom hátán, s mindezek után ráadásul még túl sem éli a sztori végét. Rosszabb, mint egy valóságshow. Nem bírom tovább. Mikor eszünk már?

A mai menü tepsis hal. Mit vétettem, hogy lisztes szószban tocsogó, bézs színű szivacsdarabkákat kell ennem? Azért a bulimiásoknak is vannak elveik! Arról nem is beszélve, hogy Sophie már amúgy is elrontotta az étvágyamat. Állítása szerint a nyári szünetben kiolvasta a *Clèves hercegnőt*. Ismétlem: „a nyári szünetben”. Különös módon ez eddig szóba sem került. Elég, ha kinyitom a számat, és máris elkezd fontoskodni. Bármit is tegyek, elképzelhetetlen, hogy ő azt már korábban – és persze jobban – meg ne tette volna. Csak az élteti, hogy engem mindenben lenyomjon.

Hát akkor hajrá, Sophie! Úgyis szeretem, ha hasznosnak érezhetem magamat.

Apa most zsinórban két hétig éjszakai műszakban dolgozik. Alig várom, hogy végre szabadnapos legyen, ugyanis meglepne, ha anya az ő orra alá is tepsis halat merne tolni vacsora gyanánt.

Október 10.

Célianthe odáig van a könyvért. Pokolba veled, Célianthe! Mégis, hol élsz te?

Október 11.

Areski kitalálta, mi legyen a banda neve: Hófehérke és a hét törpe. Nem mintha nem tetszene Hófehérke szerepe, de a fiúk mindössze öten vannak, úgyhogy véleményem szerint ezt kár is erőltetni. Csakhogy Areski szerint ez pont olyan, mint a három testőr esete. Pont ez benne a poén. A poén?

- Gőzöm sincs, miről beszélsz.
- Hát a három testőrről.
- Mi van velük?
- Csak az, hogy igaziból négyen voltak.
- Honnan tudod?
- Te nem olvastad a könyvet?
- Miféle könyvet?
- Hát *A három testőrt!*
- Ez a címe?
- Igen, ez a címe. Mi más lenne?
- Nem is tudom... mondjuk a szerzők neve?

Már tele van a púpom a sok könyvvel, amit nem ismerek.

Areski fetrengett a röhögéstől. A többi törpének is elmesélte a történeteket, szép sorjában, ahogy megérkeztek a bányából. Mire derűs mosolyra is húzódott mindahány kis törpeszáj. Szemlátomást már hosszú ideje ez volt a legjobb poén, amit hallottak. Elvégre a törpék élete sem mindennap csupa móka és kacagás. S hogy mi lett a végkifejlet? A banda neve jelenleg Hófehérke, ami pedig a törpéket illeti: számolja meg őket szépen mindenki

magának. Siralmas. Ez után a jóízű tréfa után annyira ideges lettem, hogy eltorzult hanggal üvöltöttem a mikrofonba. Egy óra múltán a törpék is totál kivoltak idegileg.

– Kordában tarthatnád a hangodat! – jegyezte meg Tom.

– Ki nem állhatom az olyan motyogva éneklő csajokat, akik mintha valami altatódalt pötyögnének a kis gitárjukon. Kiráz tőle a hideg!

– Egyetértek. Én is azt szeretem, ha rendesen szól az ember hangja, de azért vegyél vissza. Spórolj a hangoddal a koncertekre.

– Milyen koncertekre?

– Hát azokra, amikor majd közönség előtt játszunk.

Még hogy közönség előtt! A törpék álomvilágban élnek. Ha azt hiszik, hogy majd bazári majom módjára kiállok az emberek elé, akkor oltári nagyot fognak koppanni. Jobb is, ha szólok róla Areskinek. Eddig tők jól elszórakoztunk, de illúziókba azért mégse ringassák már magukat.

Október 12.

Célianthe meghívott, hogy ebédeljek náluk. Vasárnap. A szülei jelenlétében, akik tanárok. Mind a ketten. Tanár csak tanárral lép házasságra. Ahogy egyébként minden más faj is. A szemükre veti bárki is a kacsáknak, hogy kizárólag kacsákkal állnak össze? Azon töprengek, vajon miről cseveghetnek az asztalnál. Félő, hogy könyvekről. Mindenesetre, ha görögül beszélnek, tuti nem megyek el. *A három testőr*ről még több oldal van a neten, mint a *Clèves hercegnő*ről. Őrület! A címmel ellentétben a szerző egyetlen ember, és kivételesen még keresztneve is van. Dumas. Alexandre. Alexandre Dumas. Pont, mint a sugárút neve. Elképesztő, milyen kicsi a világ!

Sophie ismeri ugyan a testőröket, de még csak hírből. Sietnem kell, hogy gyorsan kivegyem a könyvtárból, mielőtt még elolvassam. Mégiscsak én vagyok az idősebb! Engem illet az elsőbbség joga.

Október 14.

Vasárnap van. Misenap. Egyszer tényleg szeretnék elmenni egy misére, hogy olyat is lássak. Attól még, hogy a szüleim semmiben sem hisznek, nekem még jogom van saját véleményt alkotnom. Könnyen lehet, hogy tulajdonképpen hiszek Istenben, csak nem tudok róla, mert igazságtalan módon végig titkolták előlem az elmúlt évek alatt. Így persze semmit sem tehettem azért, hogy betartsam a parancsolatokat. Amilyen szerencsém van, halálom után egyenesen a pokol tüzében találom majd magamat, és még csak azt sem fogom tudni, miért.

Október 15.

Ellátogattam a templomba, ami a téren van, az utca végén. Bejön nekem az a dohos szag, ami mindenképp árad odabenn. Mintha pincében lenne az ember. Isten gombaszagú, már ez is több információ a semminél. Az istentiszteleteket vasárnap reggel kilenckor és fél tizenkettőkor tartják. Inkább a kilencórás mellett voksolok. Már ha egyáltalán sikerül felkelnem. Úgy lenne időm kellőképpen lelazulni az ebédmeghívásom előtt. Sosem lehet tudni, mi sül ki a dologból. Akár még megindító is lehet. Sőt, akár Isten is megjelenhet előttem, ki tudja? Vagy egy angyal. Én bármire nyitott vagyok. Ha tolla van, nekem már megteszi.

Ebédmeghívás. Micsoda fennkölt szó! Olyan regénybe illő...

Október 16.

Ma összefutottam Lolával az előtérben. Megnőtt a haja. Már a lapockájáig ér. Nagyon szeretnék valami rosszat mondani róla, de sajnos nem megy. Fényes, ruganyos és étellel teli. Sőt, mintha még sűrűbb is lenne. Nem úgy, mint az én hajam, ami fülmagasságban diszkréten abbahagyta a növést. Szegény hajacskám! Lehet, hogy szédül. Nem lehet mindenki egyformán mázlista hajlottózó. Ami engem illet, én kimondottan peches vagyok. Érdekelne, vajon Isten tud-e valamit intézni hajügyben. Kislánykoromban nagyfi folyton a csodatételekről mesélt. Egészen addig, amíg apa rá nem szólt, hogy fejezze be a csemetéi agyzsibbasztását. A nagyfi így is tett, úgyhogy búcsút inthettünk Jézusnak. Jött helyette a dalai láma. Így nem meglepő, hogy ilyen tájékozatlan kamasz lett belőlem.

– Hogy vagy? – érdeklődött Lola.

– Jól. És te?

– Jól, jól. És te?

– Én is jól.

– Az jó.

– Ja, ja, az jó. Tök jó.

És ennyi. Isten talán a beszélgetések terén is képes csodát tenni? És ha igen, vajon egybeköthető lenne némi hajdúsítással?

Október 17.

Areski szerint én a beleegyezésemet adtam a koncertezéshez, amire én azzal érvelek, hogy az még azelőtt volt, hogy énekelni kezdtem volna. Azt sem tudtam, mit beszélek. Nem voltam beszámítható. Össze voltam zavarodva.

– De akkor miért próbálsz velünk?

- Azért, mert élvezem.
- És szerinted mi élvezzük, hogy egy olyan lánnyal próbálunk, aki nem hajlandó kimozdulni a stúdióból?
- A lemezkészítés lesz a profilunk, és kész.
- Egy igazi énekesnő színpadra is lép. Tudod, azokat, akik csak megjátsszák, színésznőnek hívják. Azt hiszem, kénytelenek leszünk kirakni a bandából.
- Én meg azt hiszem, kénytelen leszek lekeverni neked egyet.
- Gyerünk! Próbáld csak meg!
- Hogy aztán visszaadd? Még csak az kéne!
- Hát jó, akkor ki vagy rúgva!
- És vajon mihez kezdtek nélkülem?
- Találunk helyetted mást. Miért? Mit gondoltál?
- Ugyanilyen erőteljes hanggal?
- Talán kisebb hanggal, de több bátorsággal.
- Szerinted akkor én most betoaji vagyok?
- Igen.
- Nem vagyok betoaji!
- Akkor meg mi lelt?
- Egyszerűen félek. Már a pusztá gondolattól is elfog a hányinger.
- Mitől van jobban hányingered: attól, hogy soha többé nem énekelhetsz, vagy attól, hogy színpadra lépj?
- Attól, hogy színpadra lépjek, hányinger, attól pedig, hogy soha többé ne énekeljek, halálvágy fog el.
- Akkor ezt tisztáztuk is. Majd a színpad mögött hányhatsz, ahogy mindenki más is.
- Mindenki hányni szokott?

– Miért tán azt hiszed, te vagy az egyetlen? Micsoda egy ne-báncsvirág vagy te... Még hogy Hófehérke! Inkább olyan vagy, mint Borsószem hercegisasszony!

– Jól van, na, nem kell velem ordítózni... Elvégre, nem csináltam semmi rosszat!

Ezek után pedig futhattunk, hogy időben a stúdióba érjünk. Addig hagytam magamat szadizni, hogy a végére már totál kivoltam idegileg. Amit csak tudtam, üvöltve énekeltem, hogy kompenzáljak. A kiabálásnak pedig megvan az az előnye, hogy semmit sem lehet belőle érteni. Kész merénylet volt! Alig lehetett itt-ott elcsípni egy-egy szót. A *szerelem* és az *örökké* szavak persze mindent túlélnek. A szöveg többi része viszont a felismerhetetlenségig torzult, ami óriási előny, ha arra gondolunk, miket szokott Tom írni. Egy rakás ostobaságot. Ha a törpék azt akarják, hogy visszább vegyek a hangerőből, jobb lesz, ha Tom ezentúl csak a dobolásra szorítkozik. Ami pedig a dalszövegeket illeti, azokkal magam is boldogulok. Mégiscsak én vagyok, aki előadja őket.

Borsószem hercegisasszony. Én vagyok a hercegisasszony, a törpék pedig a borsószemek. Hófehérke vagy hercegisasszony? Nem is tudom. Most meg éhes lettem. Biztos a borsó miatt van. Képtelen vagyok ételre gondolni anélkül, hogy el ne kezdene csorogni a nyálam. Tisztára, mint egy kutya. Tudja valaki, milyen íze van a kutyakeksznek?

Október 18.

Nem vagyok köteles mindenről beszámolni nekik. Nekem is jogom van a magánélethez. A vallási meggyőződéselem csak rám

tartozik. Csak még azt nem tudom, milyen mesét adjak be anyáéknek magyarázatul arra, hogy vasárnap reggel kilenckor kitekaszem a lábam a lakásból. Mondjuk, hogy kocogni megyek?

Október 19.

– Kocogni? Ilyenkor? – hitetlenkedett anya.

– Van valami kifogásod a sportolást illetően?

– A sportolással alapjáraton semmi bajom. Viszont emlékeztetnék rá, hogy ma a barátnődnél ebédelsz, a tegnap délutánt pedig a zenész barátainkkal töltötted... Nem igazán látom át, így mikor tudsz időt szakítani a tanulásra. Azt hittem, hogy másodikban azért már szokás legalább egy kicsit tanulni. Hogy a tanárok tanulnivalót és beadandó házikat adnak...

– Megjegyezném, hogy matekból jelenleg egyetlen rosszabb jegyem sincs közepesnél.

– Történelemből és földrajzból pedig egyetlen jobb sincs.

– Na, tessék! Ha valami jól megy, akkor az már nem is számít! Mindig csak a rosszat tudod kiemelni! Képtelen vagy a pozitív dolgokat látni az életben...

– Ezt épp te mondod? Pont te, Aurore?

– Igen, én, Aurore. Miért, szerinted ki?

Az efféle társalgás rendszerint sehová sem vezet. Anya mindenfélét összehord, csak hogy belém fojtsa a szót, miközben bolondot csinál magából. Legszívesebben bezárkóztam volna a szobámba. Mit vár tőlem tulajdonképpen? Hogy mindenből kitűnő legyek? Kinek néz engem? Talán összekever valaki másnak a lányával? Indulatlevezetésnek megoldottam pár feladatot. Matekból, mert az legalább kitisztítja az ember fejét. Semmi fölösleges rizsa, és senki sem kér rá, hogy fejtsd ki a véleményed. Nem kell más,

csak a levezetés. Vagy meg tudod csinálni, vagy nem, és mindenki egyenlőként rúg labdába. Ha arra gondolok, hogy olvasónaplót kell írnom a *Clèves hercegnő*ből... Mintha legalábbis érdekelne. Bárcsak kicserélhetném a hercegnőket: Clèves-et Borsószemre.

Október 20.

Elegem van a végeszakadatlan vitatkozásból. Holnap egy szót sem szólok senkihez, csak lábujjhegyen kiosonok. Nem mondom, szép, rejtőzködnöm kell, hogy elmehessek misére... Üldöznek a vallási meggyőződésém miatt. Ráadásul egy fedél alatt élek az üldözőimmel. Valaki igazán a védelmébe vehetne. Úgy tudom, erre külön egyesületek léteznek. De vajon hol?

Október 21.

Miután sikeresen kijátszottam a szülői védőőrizetet, késvé ugyan, de megérkeztem a kilencórás misére. Egy csepp szemrehányás sem ért. Épp ellenkezőleg: szemmel láthatólag nagyon is örültek, hogy végre valaki olyan is átlépi a templomuk küszöbét, aki nem töltötte még be a századik életévét. Diszkréten beszlisszantam az egyik padsorba, és vártam, hogy történjen valami. De mindhiába. Semmi sem történt. Nagy humbug az egész. Az a helyzet ezzel a vallás dologgal, hogy ennyivel ki is fúj. Nem sok különbséget látok egy mise és egy főcióra között: az ember csak vár és vár, hogy vége legyen, majd lezsibbadva távozik.

Otthon persze észre sem vette senki, hogy eljöttem. És ha földönkívüliek rabolnának el? Az vajon feltűnne nekik? És ha igen, vajon mennyi idő múltán? Egy óra, egy nap, egy hónap vagy egy év után? Esetleg soha? Ettől egyrészt korlátlanul szabadnak,

másrészről viszont végtelenül magányosnak érzem magamat. Még szerencse, hogy vannak barátaim.

Úgy tűnt, Célianthe őszintén örül az érkezőmnek. Az újdonsült barátok már csak ilyen lelkesek. Csak később fuserálják el a kapcsolatukat. Felhúzzák magukat a másik dolgain, és kiábrándulnak.

A végzettségük ellenére a szülők normális társalgást folytattak. Egy árva görög vagy latin szó sem hangzott el. Nem is értem, mire jó az, ha ősi nyelvek megtanulásával gyötri magát az ember. Olyan fesztelenül éreztem magam, mint még soha. Az igazat megvallva többnyire én álltam a figyelem középpontjában. Nem jellemző, hogy otthon ilyen hatást érnék el. Ezer meg ezer indiszkrét kérdésre válaszoltam arról, hogy mivel foglalkoznak a szüleim, hány testvérem van, melyikük terhes, melyikük nem, és hogy mi mindenért rajongok az életben. Egy portás lányaként soha még csak álmodni sem mertem volna ekkora társasági sikerről. Ezeket az embereket tényleg minden érdekelte, a hotelben megszálló hírességek névsora különösen. Hiába beszél valaki ógörögül, attól még ő is csak ember. Szenvedélyeim tárházából az anorexiások és az ateisták iránt érzett tiszteletből kihagytam az étkezést és a misére járást. Kizárólag a zenére szorítkoztam, valamint arra, hogy a bandánk neve Hóféhérke, meg hogy hamarosan én írom majd a dalszövegeket, sőt fel is fogok lépni. A szülők nagyra meresztett, áhítatos szemmel itták minden szavamat. Képtelen voltam abbahagyni a mesélést. A zene megtévesztő erejének hála most egy igazán különleges és izgalmas lány színében tündökölhettem.

Csak az én szám járt megállás nélkül. A végére már elég ciki volt, szóval hogy fenntartsam a kellemes hangulatot, én is feltettem

pár kérdést a szülők szakmájával kapcsolatban, de sajnos már nem tudtak újat mondani – tudniillik nem most volt először szerencsém tanárokhoz – és erre a témára amúgy sem vevő senki.

Amikor felálltam, hogy elinduljak haza, Célianthe anyukája elkezdett keresgélni egy halom CD között, majd kiemelt egyet, amit oda is nyújtott nekem. Egy különleges hang... Aurore... neked biztos tetszene... Jeannette Jopline... (ez a nő szinte minden szava után hatásszünetet tart, ilyen a beszédstílusa). Jeannette Jopline. Ilyen névvel bármikor zenés-táncos kávéházat nyithatna az ember, olyan dínom-dánomos, hejehujázós fajtát. Hát, azért köszönöm... Célianthe jó öreg anyukája... a titokzatos hatásszüneteiddel...

Október 24.

Leadtam az olvasónaplómat. Nem állíthatom, hogy egy az egyben lemásoltam volna egy összefoglalót valamelyik weboldalról. De azt sem, hogy semmit nem másoltam le. Kicsit vegyítettem a különböző stílusokat. A személyes vélemény kifejtése során pedig tényleg a személyes véleményem mellett döntöttem ahelyett, hogy másét koppintottam volna, ami nem lett volna nehéz, ha azt vesszük, hogy a könyvről szóló kritikákból aztán nincs hiány. Mindenkinek van róla véleménye, a baj csak az, hogy mindenkié ugyanaz. Nagyjából az, hogy ez a világ legjobb könyve, és a többi, és a többi. Hihetetlen, mennyire személytelenek tudnak lenni az emberek.

„Nem volt egyszerű dolgom a *Clèves hercegnő* olvasása során, és az őszintét megvallva, nem is vagyok biztos benne, hogy a könyv minden részletét maradéktalanul sikerült volna elolvasnom. Úgy gondolom, ez a regény rendkívül érdekes lehet azon fiatal lányok

számára, akik vagy házasok, vagy szerelmesek, vagy nagyon közel állnak az anyukájukhoz, vagy egy királyi család udvartartásába születtek, vagy már több mint háromszáz éve halottak. Ami engem illet, én nagyon is élek, a családom pedig távolról sem büszkélkedhet királyi gyökerekkel. Mindemellett aligha nevezhetném anyát a bizalmasomnak, sőt eszem ágában sincs azzá tenni az elkövetkező évszázadok, de még évezredek során sem. Nem volt rá példa, hogy hozzámentem volna egy tőlem idősebb férfihoz, vagy fiatalabbhoz, vagy velem egykorúhoz. Tulajdonképpen az is a legnagyobb baj, hogy még sosem voltam szerelmes. Legalábbis két napnál tovább még soha. Egyetértetek, ha úgy véli, éretlen vagyok, ehhez nem fér kétség. De figyelembe véve eddigi életemet és a könyv terjedelmét, ami piszok hosszú, legyünk őszinték: hogyan is lehetnék pozitív véleménnyel *Clèves hercegnő*-ről, aki pont a káosz és a kudarc koronázott királynője? Majd ha eljön a nap, amikor teljesül valamelyik feltétel (házasság, szerelem vagy királyi család), érdeklődéssel fogom újraolvasni e könyvet. Sosem tudni, mit hoz az élet. Még érhetik meglepetések az embert. Ennek az órának köszönhetően most már tudom, hogy létezik egy elérhető áron, könnyen beszerezhető könyv, ami segít megérteni az érzelmeimet (már ha elérnek valaha a tudatomig).”

Ami a várható osztályzatot illeti, azt nehéz megjósolni. Előnyömbre válik, hogy az igazat írtam, ugyanakkor csökkenti az esélyeimet, hogy az igazság egy fabatkát sem ér. Ez az igazán nagy különbség az irodalom és a matek között. Irodalomból még mindig lövésem sincs, mit is kell azért tenni, hogy siker koronázza a munkámat. A sötétben tapogatózok, aztán pedig jó nagyot hasalok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Október 26.

Jeannette Jopline-t biztos csak rosszul hallottam. Ugyanis a szóban forgó énekesnő neve valójában Janis Joplin. Janis Joplin. Lehet, hogy Istent nem láttam, de Janis Joplint már hallottam. Halleluja! Ugyan ki ne kételkedett volna Célianthe jó öreg anyukájának a szavában? Mégis, amikor Janis énekel, bizsergés fut végig a testemen, a lábam ujjától egészen a fejem búbjáig. Pílanatnyílag a *Summertime* a kedvenc számom tőle. Lefordítom: „Nyáridő”. Isten igazi mennydörgése!

